

Παναγιώτης Μαυροειδής

Ο **ΣΥΡΙΖΑ**, εν όψει εκλογών, επιστρατεύει παραπλανητικά εργαλεία, δανεισμένα από τις χειρότερες μέρες του αστικού πολιτικαντισμού και ειδικά του Παπανδρείσμου στην ύστερη εκφυλιστική μορφή του.

Ο **πρώτος** άξονας συγκροτείται γύρω από το δίλημμα «**ΣΥΡΙΖΑ/Τσίπρας και πρόοδος ή Μητσοτάκης και ακροδεξιά**».

Σε ένα **δεύτερο** επίπεδο, ο ΣΥΡΙΖΑ επικεντρώνεται στη μακάβρια προσπάθεια να αντλήσει υποστήριξη από τα πλέον χτυπημένα στρώματα από τη μνημονιακή πολιτική της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ και των προηγούμενων των ΝΔ/ΠΑΣΟΚ. **Θα μοιράσουν πεντάρες και αντίδωρα με το ένα χέρι, όταν το άλλο θα περικόπτει και θα φοροεισπράττει στο δεκαπλάσιο.**

Το **τρίτο** επικοινωνιακό τρικ, αφορά την διευθέτηση των «**εθνικών θεμάτων**», με ρεσιτάλ ακροβασίας που συνδυάζει από τη μια αντιεθνικιστικές πομφόλυγες για το Μακεδονικό και από την άλλη «σταθερή και αξιόπιστη στήριξη» στον αμερικάνικο άξονα.

Η **τέταρτη** αιχμή του ΣΥΡΙΖΑ, αφορά τη σύνδεση της ΝΔ με οικονομικά σκάνδαλα.

Κοινός κορμός της προπαγάνδας ΣΥΡΙΖΑ, είναι να επιβάλλει μια συζήτηση που θα αποστρέφει την προσοχή από τον ανοιχτά αντεργατικό, αστικό, ευρωενωσιακό και αμερικανόδουλο πυρήνα της ασκούμενης οικονομικής και κοινωνικής πολιτικής της κυβέρνησης και θα εστιάζει σε **αμφίβολες διαφορές σε θέματα διαχείρισης, ύφους και ήθους της εξουσίας.**

Αυτή η εκλογική και γενικότερα πολιτική στρατηγική του ΣΥΡΙΖΑ, **θα ηττηθεί**, παρά τον ιδιότυπο ιστό προστασίας που προσφέρουν πολλά κέντρα εξουσίας.

Η **πρώτη αιτία ήττας**, σχετίζεται με την οικονομική πραγματικότητα. Ο ΣΥΡΙΖΑ προσδοκά χαιρέκακα πως ο πεινασμένος συνταξιούχος ή μισθωτός με τον κατώτατο ή ο νέος με τον υποκατώτατο μισθό, θα πετάξουν από τη χαρά τους αν τους προστεθούν αντίστοιχα μια προσωρινή και μερική αντιστάθμιση της δρομολογημένης μείωσης των συντάξεων ή είκοσι ευρώ παραπάνω στο μισθό. Ξεχνούν ωστόσο το βασικό: **ο κόσμος δε βγαίνει!**

Ο **δεύτερος παράγοντας**, είναι η ύπαρξη **ιστορικής πολιτικής μνήμης**. Οι τυχοδιωκτισμοί του κυβερνητικού κόμματος, ακόμη και με ανοιχτό προμοτάρισμα της ακροδεξιάς, με στόχο να ενισχυθεί το δίλημμα «Τσίπρας ή ακροδεξιά», είναι απομιμήσεις τόσο του «Καραμανλής ή τανκς» όσο και της μάχης μεταξύ «φωτός και σκότους» του Ανδρέου Παπανδρέου στην πολιτική δύση του.

Το ερώτημα είναι, με ποιο «χρώμα» θα ηττηθεί ο ΣΥΡΙΖΑ.

Ο σημερινός πολιτικός συσχετισμός, με δεδομένη τη σχετική υποχώρηση του εργατικού

κινήματος από το πολιτικό προσκήνιο, τη συνακόλουθη απογοήτευση και τον ευτελισμό κάθε έννοιας αριστερής πολιτικής από το ΣΥΡΙΖΑ, οδηγεί προς μια «δικαίωση» της δεξιάς ή και της ακροδεξιάς. Για αυτούς δουλεύουν τα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ, κάθε φορά που ανοίγουν το στόμα τους ή ψηφίζουν αντιλαϊκά μέτρα, προσκυνάνε «επενδυτές», τρωϊκανούς ή τον Αμερικάνο πρέσβη.

Είναι ωστόσο ζητούμενο –και αρκετά ρεαλιστικό– ένα **σημαντικό κομμάτι της δυσaréσκειας να στραφεί «προς τα αριστερά».**

Η έκταση και το βάθος της αριστερής διαμαρτυρίας δεν είναι προκαθορισμένη. Σε πρόσφατη συνέντευξή της η **Ζωή Κωνσταντοπούλου** ανέφερε ότι «δεν είχε ποτέ φανταστεί ούτε ως μακρινό εφιάλτη την “προδοσία” του Τσίπρα»! Η αποπλιστική αυτή δήλωση είναι χαρακτηριστική της αντίληψης πολλών πρώην κομματικών και κυβερνητικών στελεχών του ΣΥΡΙΖΑ (ΛΑΕ, Πλεύση, Βαρουφάκης κλπ), που λίγο ως πολύ επανέρχονται στο παλιό «καλό» πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ, ορκιζόμενοι ότι δε θα προδώσουν. «Ξανά μανά τα ίδια», λοιπόν; Ή μήπως αποτελεί λύση η ατέρμονη κασέτα του ΚΚΕ που αναπαράγει τη ρητορική «εξαγωγής πολιτικών συμπερασμάτων» και τελικά «ψήφου στο ΚΚΕ», αντί για τη συμβολή σε ένα μαχόμενο κοινωνικό και πολιτικό κίνημα με ανατρεπτικούς συνολικούς πολιτικούς στόχους προς όφελος των εργατικών και λαϊκών στρωμάτων;

Μέσα σε αυτό το πολιτικό περιβάλλον, η αντικαπιταλιστική κομμουνιστική αριστερά και ειδικότερα το ΝΑΡ και όλες οι δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, οφείλουν να αναζητήσουν το βηματισμό τους και να θέσουν τον πολιτικό στόχο για ένα **νέο μαχόμενο πολιτικό ρεύμα και μέτωπο κοινωνικής αντίστασης και αντικαπιταλιστικής ανατροπής.**

Κάθε άλλο παρά αρκεί για αυτό μια μονότονη κριτική του ΣΥΡΙΖΑ που θα εστιάζει στις επικοινωνιακές ασυναρτησίες των στελεχών του.

Η στόχευσή μας πρέπει να στηριχθεί σε δύο πυλώνες: **Συγκρότηση και υποστήριξη μιας σύγχρονης επαναστατικής κομμουνιστικής στρατηγικής** (πλευρά αυτής είναι το βήμα προς ένα νέο κομμουνιστικό φορέα) και **αναβάθμιση της αντικαπιταλιστικής πολιτικής πρότασης με πυρήνα το «κοινωνικό ζήτημα».** Είναι οι ζωτικοί «όροι», τόσο για κατακτήσεις των εργαζομένων σήμερα και ανακοπή της συντριβής, όσο και για την αναγέννηση μιας συνολικής εναλλακτικής ελπίδας.

Η χρεωκοπία του ΣΥΡΙΖΑ –ως δήθεν αριστερής εναλλακτικής–, πρέπει να συνδεθεί με τον **πυρήνα** της πολιτικής του, δηλαδή την αναζήτηση «σταδιακών και μικρών μεταρρυθμίσεων», μέσα στο πλαίσιο του σύγχρονου καπιταλισμού, τους ασφυκτικούς κανόνες της ΕΕ και τους φονικούς μηχανισμούς του ΝΑΤΟ.

Χρειάζεται ωστόσο, απάντηση και σε **επίπεδο «άμεσου» πολιτικού προγράμματος** στην πολιτική συγκυρία.

Σήμερα υπάρχει ένα **προκαθορισμένο πλαίσιο** ως το 2060, εντός του οποίου οι μισθοί θα είναι καθηλωμένοι, οι συντάξεις θα μειώνονται, οι κοινωνικές πολιτικές θα μαραζώνουν, το δημόσιο θα φθίνει και θα γερνά, υποβαθμίζοντας τις υπηρεσίες του, οι φόροι θα αυξάνονται,

για να βγουν τα αιματηρά πλεονάσματα. Ποια άλλη λοιπόν θα ήταν η **ακροτελεύτια πρόταση** ενός αριστερού αντικαπιταλιστικού προγράμματος από την **ανατροπή και απελευθέρωση** από αυτό το πλαίσιο αιχμαλωσίας, με άρνηση του χρέους, της παραμονής σε ΕΕ και ξήλωμα όλου του μνημονιακού αντεργατικού οπλοστασίου που έχουν σήμερα στα χέρια τους εργοδότες, κυβερνήσεις και κράτος;

Αυτή η άρνηση και επιλογή ρήξης, είναι η πλέον θετική για τον εργατικό κόσμο πολιτική αφετηρία. Τα στοιχεία της καθολικότητας, της συνοχής και επομένως της συγκρουσιακής λογικής του με το αστικό πλαίσιο και τους υπερεθνικούς ιμπεριαλιστικούς στυλοβάτες του, είναι το πλέον απαραίτητο χαρακτηριστικό του αντικαπιταλιστικού προγράμματος.

Ταυτόχρονα, η ενισχυμένη παρουσία της αντικαπιταλιστικής αριστεράς σε μια σειρά κλάδους εργαζομένων (πχ παιδεία, υγεία, αγρότες, νεολαία κλπ) ή κινηματικά πεδία παρέμβασης (πχ δημοκρατικές ελευθερίες, αντιφασισμός, κινήματα πόλης κλπ), μπορεί να δώσει ένα συνεκτικό «απόσταγμα» σε επίπεδο ενός **συγκεκριμένου κατά το δυνατόν και ταυτόχρονα συνολικού πολιτικού προγράμματος**. Κέντρο του, πρέπει να είναι η διατύπωση **επιθετικών εργατικών πολιτικών στόχων** όπως οι αυξήσεις μισθών ή η μείωση του χρόνου εργασίας, με επίθεση στη λογική είτε της αποδοχής του μνημονιακού πλαισίου είτε της απλής παρακολούθησης και άμυνας στις πρωτοβουλίες της εκάστοτε κυβέρνησης κατά τους γνωστούς αλά ΓΣΕΕ ή ΠΑΜΕ τρόπους.